

— Правъ си, правъ — той бѣше на Шипка, ти на Пиринъ. Само че той получи пенсия баримъ, а ти изгуби цѣли двѣ годинки. Сега да бѣше адвокатъ, че гешефтъ да правишъ.

— Азъ не се уча, за да правя съ науката гешефти.

— Ха-ха-ха! — засмѣ се, Пашанко. Чуй му ума, стара майко. Той още не знае, че всичко въ този свѣтъ само къмъ гешефти води.

— Ще му дойде ума, Пашанко, ама защо ми е. —
— Нали? Нали, стара майко! Азъ и сега му се смѣя.

Хората имъ трѣбваше да направятъ една суматоха въ Македония, че да си напълнятъ джоба, а той го взе нѣкакъвъ си походъ къмъ Божи гробъ — и безъ да усѣтимъ, утишелъ съ комититѣ.

— Не съ тѣхъ отидохъ азъ, — възмутенъ отвърна Радивой. Азъ бѣхъ членъ на комитета още въ Женева. Това ме обижда.

— Женева — Менева все едно. Хората се възползуваха отъ лудитѣ въ глави и издигнаха палати, а вие...

Та думата ми е, че безъ гешефтъ не може, — обърна мисълта си Пашанко, за да не дразни Радивоя.

Радивой не проговори повече: той се замисли въ нѣщо. Снопъ лъчи огрѣха софрата и Пашанко вдигна глава: —

— А, врѣмето!

— Азъ ще Ви кажа да не отивате, защото май ще вали.

— Ще се продигне!

— Азъ искамъ да заобиколимъ баримъ до «Бора», каза Радивой станалъ — Нѣма да има дъждъ.

— Тѣнко си облѣченъ, Радивое, — грижливо се намѣси майката. Я си стойте тукъ. Пъкъ утрѣ. —

— Не, не! Дъждъ нѣма да има! — произнесе той набърже и слѣзе при кучетата.

— Ще обиколимъ, стара майко, — единъ два върха, пъкъ ако видимъ зло, ще се върнемъ. И като се обърна къмъ Ана, завърши: ти докато прочетешъ единъ романъ, ние ще донесемъ по двѣ сърни.

— Да рачите да ме послушате, — се завайка майката, — страшенъ дъждъ ще се излѣй! Вижете къмъ полето какъ се е затъмнило!